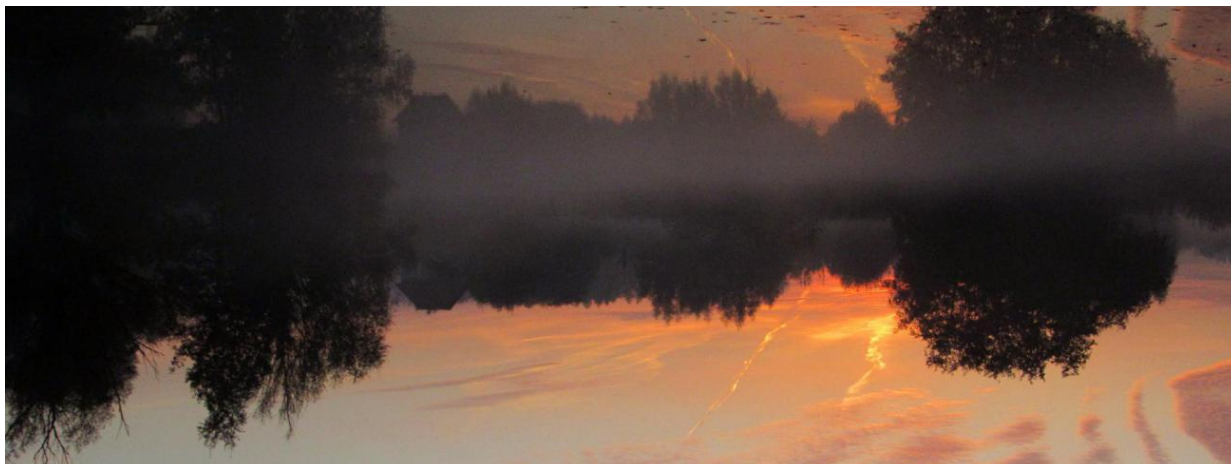

Kerknet (op 9 oktober 2017 gepubliceerd)

Babs Mertens

Geloof je in God ~ 5 Eindelijk wortel schieten

Het was tijd om wortel te schieten, zei mijn vader. En ik wist dat hij gelijk had. Die nacht in de Roosenbergabdij gebeurde het.

[Lees de eerste vier afleveringen in de miniserie blogs *Geloof je in God?* waarin ik mijn onwaarschijnlijke zoektocht schets die begon op mijn eerste reis naar Syrië in 2009.](#)

Het is begin september, maandagavond halfacht. Door de Lokerse velden heen zoek ik me een weg naar wat in de volksmond de *verre kapel* genoemd wordt. Als ik het licht binnen zie branden, leg ik de auto even stil. Wat een bijzonder moment. Eindelijk is het zover. Hier bij valavond, op slechts enkele kilometers van huis, besef ik hoe zo dadelijk eeuwen van geschiedenis en traditie nieuw leven ingeblazen zullen worden. Het opzet van de avond is simpel, een psalmenwake in de Kruiskapel.

Psalmen bidden, woord voor woord, één voor één, luidop. Zonder enige vorm van franje, enkel opgeluisterd door de stilte en het samen aanwezig zijn.

De eerste psalmenwake van de prille Laura-beweging in het Waasland is een feit. Hoe ben ik hier ook weer aanbeland?

De tijd is rijp

Het was mijn vader die me er onverwacht toe aanzette een volgende stap te doen. Hij had mijn hele zoektocht vaak met lede ogen aangekeken. Hij dacht er het zijne van, wist ik, maar toch voelde ik hoe hij mijn eigenzinnig zoeken ergens ook wel apprecieerde. *Het wordt tijd dat je jezelf een goed onderkomen zoekt*, klonk het nu. *Je kan niet blijven rondtrekken*. Enkele maanden eerder had ik hem vermoedelijk vol onbegrip aangestaard. Maar dit keer, al moest ik even slikken, kwamen zijn woorden binnen. Ik voelde dat hij gelijk had. De tijd was rijp.

Maar waar moest ik heen? In Antwerpen voelde ik me goed, omringd door vrienden in een stad waar zoveel mogelijk is en ik ook veel nieuwe mensen had leren kennen rond Syrië. Maar elke week vluchtte ik meermaals letterlijk de stad uit naar de natuur of naar kloosters of abdijen, op zoek naar stilte en verdieping. Mijn ouders hoopten dat ik weer bij hen in de buurt zou komen wonen. En hoewel mijn beste vrienden daar ook wonen en ik niets liever doe dan ronddwalen in het natuurgebied waarmee ik me zo mee verweven voel, voelde ik dat mijn weg toch elders heen leidt.

Ik moest verder durven gaan, op zoek naar een ander soort leven.

Richting Waasland

Het was geen gemakkelijke keuze die bovendien nog sterk beproefd zou worden, maar uiteindelijk trok ik naar het Waasland, naar een huisje in Waasmunster vlakbij de Roosenbergabdij. Daar kwam ik meer en meer over de vloer, met een gevarieerde en geëngageerde groep mensen uit verschillende hoeken van het land die ook al zoekend hun weg gingen. We lazen **MeisterEckhart** samen, maar ook ontdekten we samen met de zusters de spiritualiteit van **Franciscus van Assisi**. Ik leerde er de traditie van het waken in de nacht kennen met pater **Benoît Standaert**.

En daar voelde ik het plots weer, in alle zuiverheid. Daar, midden in de nacht, gebeurde het weer.

Het samen op weg zijn met mensen, het afdalen naar wat er diep in jezelf gebeurt als je ontwapend door een lichte vermoeidheid plots oog in oog staat met de stilte én het Woord. Een eeuwenoud Woord dat ik soms amper over mijn lippen krijg omdat het me doet huiveren, maar waar tegelijkertijd een kracht vanuit gaat die het potentieel heeft om je onherroepelijk te veranderen.

In Syrië opende het zich te midden van de woestijn, in dat Bijbelse landschap dat me hielp om me in te leven in wie Jezus geweest moet zijn. Nu gebeurde het in de naakte stilte, met enkel dat Woord. Iets in mij voelde zich thuishomen, des te meer nog toen ik over de Laura-beweging hoorde waar monastieke waarden en praktijken aangeleerd en doorgegeven worden aan gewone mensen die met twee voeten in de wereld staan. Daar zit iets voor mij, voelde ik!

Het gaat ook om het vinden van balans, om te midden van de traditie toch ten volle in deze tijd te staan.

Misschien had ik in een ander tijdperk wel voor een religieus leven gekozen.

Maar als kind van deze tijd daagt het me uit om actief deel te nemen aan wat in onze maatschappij gebeurt, en me toch continu gevoed te weten door een eeuwenoude religieuze traditie. Eigentijdse voorbeelden als pater **Paolo Dall'Oglio** en pater **Frans Van der Lugt** hadden de weg voor mij geopend. Ze hebben me leessleutels gegeven om ook diep geïnspireerd te worden door Franciscus bijvoorbeeld, in wiens voetspoor we met een groep verbonden aan de abdij Assisi verkenden.

Met een groep verbonden aan de Roosenbergabdij verkenden we Assisi. © Babs Mertens

Een andere dimensie had zich zo beetje bij beetje voor mij geopenbaard, gewoon door het leven heen. Toch zou dit alles ook even totaal weg lijken te vallen. De toekomst van de Roosenbergabdij waar ik dit alles had mogen leren kennen, was immers nog onzeker.

Ik was nog maar amper verhuisd, of een groot deel van de activiteiten in de abdij werd stopgezet.

De beproeving was groot, maar het vlammetje bleef branden en het leven ging door op een andere manier.

Trouw en vertrouwen

Voor het eerst leerde ik wat trouw betekende, ook in moeilijke tijden. Trouw aan mijn keuze om ergens wortel te schieten en me een weg te zoeken, wat die weg ook bracht. Mijn religieuze zoektocht leek vastgelopen te zijn.

In plaats van verder te trekken, probeerde ik erop te vertrouwen dat ik precies was op de plek waar ik moest zijn.

Met vallen en opstaan probeerde ik me over te geven aan het leven. Niet zozeer het leven zoals ik het in gedachten had, maar ook aan wat het leven, wat God van mij wil. Tot dan toe had ik zo gezocht op eigen kracht, geworsteld om helderheid te krijgen. Nu had ik het gevoel dat ik noodgedwongen het roer moest durven loslaten. De natuurpracht om me heen hielp me daarbij, als een trouwe bondgenoot.

Tussen het rouwen en de moeilijke momenten door, begonnen er heel voorzichtig wonderlijke dingen te gebeuren.

Samen met mijn goede vriend **Marc Colpaert** werkte ik aan de vertaling van het boek van pater Paolo, *Uit liefde voor de islam*. Een boek dat plotseling in de prijzen viel. Niet veel later werd ik door Pax Christi Vlaanderen geheel onverwacht gehuldigd als **Jongerenambassadeur voor de vrede** voor mijn inzet voor Syrië en pater Paolo. Het voelde als uitzonderlijke schouderklopjes op een weg die even totaal in het duister liep.

Gelijke grond

Maar het licht kwam langzaam terug op een heel andere manier. Zo wandelde ook de liefde bijna ongemerkt mijn leven binnen.

'Je weet dat ik geen moslim ben, ben ik wel wie je zoekt?', vroeg hij me ietwat bezorgd toen hij mijn fascinatie voor de islam ontdekte. *'Ik ben zelfs eerder atheïst.'*

Ik moest glimlachen om die opmerking, maar ik was er gerust in. Want hoe anders we ook zijn alleen al door het cultuurverschil, in hem ontdekte ik een gelijke grond.

Van dichtbij ervaar ik nu hoe hij als Syrische componist zijn hele leven ten dienste stelt van zijn muziek die raakt aan wat eigenlijk onbevattelijk is. Zijn doorgedreven discipline en de manier waarop hij zich fysiek en mentaal geheel richt op het componeren van muziek die uiteindelijk alles overstijgt, voelde niet onbekend voor me. Meer nog, het is zelfs iets waar ik geïnspireerd door mijn contacten met moslims, monniken en monialen zelf ook naar op weg was. Niet in de muziek weliswaar, dat is mij niet gegeven, maar wel in het schilderen, in mijn manier van aanwezig zijn in de wereld bij de andere, in mijn zoektocht naar een leven gestoeld op religiositeit en spiritualiteit.

Een glimp van de Andere

Gods geest werkt in alle volkeren, klonk het in Deir Mar Moussa regelmatig. En dat mocht ik de afgelopen jaren op mijn kronkelpad veelvuldig ontdekken. In moslims, atheïstische vrienden en familie, maar ook in de vele andersgelovige mensen en bewegingen die mijn pad kruisten. Mensen met sjamanistische, hindoeïstische, boeddhistische wortels ...

Elke ontmoeting die me wezenlijk raakt en een stukje bevrijdt, laat me een glimp zien van het leven, van de Andere, van God.

Hoewel ik nu ondertussen al meer dan twee jaar wortel schiet in mijn stekje in het Waasland - mijn kluisje noem ik het ook weleens - hoewel met de Laura mijn voorliefde tot het monastieke leven een plek vindt in mijn leven, hoewel ik nu geïnspireerd door pater Paolo, pater Frans en de Heilige Franciscus door het leven wandel, zal ik altijd onderweg blijven. Onderweg naar die Andere, die onbereikbaar blijft maar zich toch op zoveel manieren laat kennen.

Hier rond ik af

Geloof je in God? is een uitdagende vraag die me ondertussen al jaren mee op sleeptouw neemt en die dus niet toevallig de titel werd van deze miniserie blogs over hoe ik het geloof zoek en vind. Met dit vijfde en laatste deel wil ik afronden.

Dank aan iedereen die mijn verhaal van dichtbij of van veraf mee volgde. De vele reacties zijn hartverwarmend. Mijn weg gaat natuurlijk verder, want het leven staat niet stil en ik blijf het met verwondering tegemoet lopen. Hopelijk kruisen onze paden eens! Maar ook hier op mijn blog blijf ik graag mijn ervaringen met jullie delen!

Ontdek meer

- [Laurabeweging](#): Op maandag 16 oktober komen we opnieuw samen voor een psalmenwake, dit keer in de kerk van Daknam. Zin om aan te sluiten? Mail dan naar laura.waasland@gmail.com.
- [Roosenbergabdij](#) Gepubliceerd op maandag 9 oktober 2017 - 11:42